

Gátan um stolna hjartað

Ein morgun, tá ið eg vaknaði, føldi eg, at hjartað var horvið. Har hjartað hevði verið, var einans eitt stórt, tóm hol. Eg læt meg úr náttklæðunum og hugdi niður á bringuna. Har vóru eingi knívamerki. Alt sá út, sum tað plagar uttaná.

Men innaní var okkurt galið. Hjartað var rætt og slætt horvið. Vissiliga. Onkur bankaði uppá: bank! bank! Men tað var ikki mítt hjarta. Hvussu hvørva hjørtu? Hvør stjelur tey?

Í skúlanum sat eg bara og genaði. (Tað gera vit, tá ið onkur hevur stolið hjørtu okkara. So er einki um okkum, og vit ganga bara og mala í fríkorterinum og síggja løgin út.)

“Hvat feilar?” spurdi Fróði.

Eg risti við høvðinum.

Fróði togaði í armin á mær. Hann bleiv við. Fróði blívur altíð við.

“Tað er hjartað,” segði eg at enda.

“Hjartað?” spurdi Fróði og rykti brýr.

“Tað er stolið.”

“Stolið?”

Eg nikkaði.

“Lat meg hoyra,” segði Fróði, og áðrenn eg fekk sagt nakað, legði hann oyrað at bringu míni.

“Tað bankar,” segði Fróði.

“Men tað er ikki mítt,” segði eg harmur. “Tað er tað, sum er so býtt. Mítt egna er horvið.”

“Er tú vísur í tí?”

“Púra vísur.”

Eg var um at gráta.

Jú, veitst tú, Fróði er í roynd og veru eitt slag av detektivi. Kanska ikki ein púra veruligur detektivur, men hann eigur ein detektivhatt og ein ektaðan lupp og eina sera skjóta súkklu við átjan girum og eina bók, har hann skrivur um øll loyndarmálini, hann hevur loyst.

Einaferð spurdi Fróði meg, um eg vildi vera hansara felagi. Men eg segði, at eg ikki hevði tíð. Í veruleikanum hevði eg góðan hug at vera við, men eg tordi ikki, tí onkuntíð er Fróði komin í hóslog við rættiliga harðrendar brotsmenn við gassum og avsagaðum byrsum. Tað hevur hann sjálvur sagt.

“Eg finni hjartað,” lovaði Fróði. Samstundis tók hann luppín úr lummanum, rykti brýr og hugdi varisliga uttan um seg, soleiðis at eg skilti, at nú var skrivstovan farin í gongd.

“Takk! segði eg. “Men skunda tær. Tað er ikki stuttligt at ganga og mala uttan hjarta.” Sama kvøld, tá ið eg sat á kamarinum og hugsaði um mítt neyðars horvna hjarta, kom Fróði. Hann hevði kannað øll loyndarfull støð í býnum, men hjartað hevði hann ikki funnið. Hann hevði verið niðri í ískioskini og í biografinum og leitað millum stólarnar. Hann hevði enntá gingið aftan á einum loyndarfullum manni, sum bar ein kláran plastposa, sum var gjøgnumbloyttur í blóði, og í posanum lá okkurt, sum líktist einum hjarta. Men tað var bara eitt kjótbein. Fróði hevði sníkt seg aftan á manninum, og gjøgnum lyklaholið hevði hann sæð mannin geva hundi sínum kjótbeinið.

Eg ristist sum eitt bókablað. Hugsá tær, um tað hevði verið mítt hjarta, sum hundurin át! Tveir dagar seinni kom Fróði yvir til mín í fríkorterinum.

“Eg havi funnið títt hjarta,” segði hann. “Gátan um stuldurin er loyst.”

“Meinar tú tað?” rópti eg. Eg tordi næstan ikki at trúgva tí.

“Tað er rætt.” Fróði nikkaði mikilsvært sum ein ektaður detektivur og byrjaði at ganga tvørtur um skúlagarðin.

“Tað er Ria,” teskaði hann og peikaði yvir móti einum gentuflokki, sum stóð uttan fyri gentuvesið og fjasaði.

“Ria,” segði eg bilsin. Eg dugdi ikki at ímynda mær, at Ria gekk runt og stjól hjertu. Eygu hennara vóru klár, og hon hevði skil á tungunum.

“Ria ein tjóvur?” teskaði eg aftur.

Fróði nikkaði. “Tað er hon.”

Tá ið vit komu yvir til flokkin, vendi Ria sær ímóti okkum. Hon smíltist. Hon líktist ikki nøkrum tjóvi. Og hon sá heldur ikki út sum um, hon ætlaði at renna avstað, sjálvst um Fróði hevði avdúkað hana.

Hon hugdi beint í eyguni á mær, og so lyfti hon báðar hendurnar. Og hugsá tær, har millum hendurnar lá hjarta mítt.

Eg kendi tað aftur, hóast eg ongantíð havi sæð tað fyrr, men at tað var mítt, ivaðist eg als ikki í (vit kenna jú okkara egna hjarta, tá ið vit síggja tað!). Men tað, sum hon síðan gjørði, var enn løgnari.

Hon læt seg úr jakkanum og tók sítt hjarta úr og kastaði tað yvir til mín. Eg tók tað, og í somu løtu kendi eg, at mítt egna hjarta aftur var í míni bringu, men nú var tað nógv størri, og tað bankaði harðari enn nakrantíð áður. Og hvørja ferð tað bankaði, segði tað: Ria! Ria!

Eg hugdi at Riusa hjarta. Eg vildi ikki missa tað, men so føldi eg, at hon eisini skuldi hava sítt hjarta aftur í bringuna, og eg fór yvir til hennara, og hon læt seg úr aftur jakkanum og setti hjartað upp á pláss aftur.